

# Om Guds frid

Fortsättning av artikeln om ett kristligt leverne (Kol. 3)

*Guds frid regere edra hjärtan!* Att ha frid med Gud, vara förtrolig med sin Frälsare, fri från samvetets kval och sting, från syndernas gnagande, viss om förlåtelse, om Guds nåd och vänskap - o, huru saligt, och o, huru nödigt för allt kristligt leverne! Därom talade vi sist något. Vi såg då, att denna önskan: »Guds frid regere i edra hjärtan!» står i fullt sammanhang med den föregående förmaningen. Guds frid är själva hjärtat, livet och kraften i all kristendom. Då Guds frid saknas och hjärtat är lagbundet, är i mörker och kval, arbetande och betungat av trældomens anda och räddhåga, då äro alla förmaningar, regler och företag icke blott fåfänga, utan skadliga; de föröka det onda och döda själen blott ännu mer; de äro såsom den starka maten för den febersjuka.

Det första villkoret för all sann helgelse är således Guds frid, regerande i hjärtat. Dessutom är ock denna Guds frid själva himmelriket på jorden, det Guds rike, som är invärtes i eder, ja, paradiset i jämmerdalen och ett dagligt gästabud. Skriften säger: »Guds rike är rättfärdighet och frid och fröjd i den helige Ande.» Att vi skulle hava frid med Gud, var förnämsta målet för hela Kristi försoning. »Han blev sargad för våra överträdelser och slagen för våra missgärningar, näpsten lades uppå honom, att vi skulle hava frid» (Jes. 53). »Rättfärdighetens frukt varder frid, och rättfärdighetens lön varder evig frid och trygghet. Och mitt folk får bo på fridens mark och i lugna hyddor» (Jes. 32).

Paulus förklarar det: »Då vi nu blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.» Nu, så talar skriften. Skulle icke då Guds frid regera i varje troende hjärta? Eller är det icke sant, vad skriften säger, att »då vi blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud», att »Guds rike är frid och fröjd i den helige Ande»? Skriften kan icke ljuga. Varav kommer det då, och vad betyder det, att likväl denna verkliga frid med Gud är en så sällsynt gäst ibland oss?

Vi tala icke om dem, som aldrig ens veta, vad en sann frid med Gud vill säga. Dessa hava antingen så mycken frid av annan art, att de aldrig kunna få Guds frid, de leva i säkerhetens frid, en frid, som kommer av ett friskt, lätt blod, eller av god lekamlig ställning och dylikt; eller ock äro de väckta, jagade och marterade trålar under otro och lagarbete, invärtes gnagda av en pinsam oro, av fruktan och sting i samvetet; dessa borde blott märka, att det fattas dem ett viktigt stycke, ty skriften säger ju uttryckligt, att då vi blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud. Eller männe skriften ljuger? Förstår du icke, att den verkliga tron fattas dig?

Emellertid vill vi nu här tala om dem, som hava kommit till tro och frid, men åter nedsjunkit i ofrid, räddhåga, mörker och trålsinne, och vilka sucka: »Var morgon kommer tuktan över mig» (Ps. 73); »vaknar jag, så är det räddhåga; somnar jag, så är det ångslan; mitt liv är suckan.» Då frågas: Vad är orsaken, att även troende själar ofta gå i ofrid och kval?

Svar: Att en kristen blott saknar känslans frid, under det han dock ser på Kristus och evangelium, men han får det icke så in i hjärtat, att det ger liv och frid, detta är mer pinsamt än farligt; ty om han dock kan säga: »Men nu förbliver jag städse vid dig, Herre - om än min kropp och själ försmäkta, så är dock Gud mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen; om du än låter mig vandra i en mörk dal och skickar dig som en rådlös man och lik en kämpe, den icke kan hjälpa, så är du dock trofast, och det blir efter ditt ord; om du ock sådant i ditt hjärta fördöljer, så vet jag dock, att du kommer det i håg (Job 10: 13)» o. s. v.

Se om jag ännu kan tala så med min Gud, då är det icke farligt, då är den ofriden icke till döds, utan till Guds ära; då kan den bestå blott uti ett Guds fördöljande, en behövlig tuktan, eller ock uti en naturlig sjuklighet, som icke alls rör själen. Men då man är *utan allt fäste i ordet*, tänker hit och dit, ser på sina synder och sina plikter och sina företag att hjälpa sig, men allt är trældom och räddhåga; då är det fara

på färde, då är det en otro och ett trälsinne, som kan bliva till döds, om där icke snart blir hjälp och tröst. Vad böra då sådana själar göra? Först böra de upphöra med allt eget görande; de böra låta straffa sig för sin otro och självrättfärdighet och besinna, huru de därmed försmäda den käre Frälsaren för allt vad han så rikligen har gjort och lidit för oss, samt i ordet och sakramenten skänkt och tillsagt oss. De böra vakna och besinna sig, att de gå och skåda blott på sig själva, sina synder och sina känslor, liksom deras synder nu gällde mer, än hela Kristi förtjänst, och deras tankar, känslor och tycken gällde mer, än alla Guds vittnesbörd, både *Andens*, *vattnets* och *blodets*! De böra besinna sig, att de gå och tänka, gissa och mena hit och dit, och vänta svar på sitt hjärtas frågor ur luften, då Herren lämnar svaret i sitt ord och sina sakrament. »Ja men», säger du, »jag vill tro blott på Guds ord och tillsägelser, jag vill tro blott på Kristus och hans förtjänst, men jag får ändå ingen kraft därav, intet liv, ingen frid.»

Svar: Är det verkligt, att du blott vill tro och söker den gåvan i evangelii hörande, då är det ingen fara med dig; vad som då fattas är blott *känslan* och *förnimmelsen*; men det är denna, som du vill hava; det är denna förnimmelse, som du kallar liv och frid. Men det finnes ett liv och en frid i tron på blotta ordet, som är en ännu kostligare gåva, och som kan säga: Om ock allt ont skall rasa i mitt kött, om alla kval skola storma i min känsla, så gäller ändå tusende gånger mer vad du, Herre Kristus, gjort och sagt; därpå vill jag vila, tills det onda går över. Och se om du så kan, med kananeiskan, hålla ut med den underlige Herren, så skall han slutligen uppenbara sig, och du skall även få en stor, förnimbar frid. Detta är nu den tro och frid, varom aposteln säger i Rom. 5: 1: »Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.»

Guds frid beror av tron. Sådan som tron är, sådan är friden. Sök aldrig friden särskild, utan sök den nåden att kunna tro - tro på blotta ordet, så följer friden av sig själv. »Då vi blivit rättfärdiggjorda av tron», säger aposteln. »Men tron är av predikan» (Rom. 10). Därför, när dig fattas frid med Gud, när i ditt hjärta är mörkt och ängsligt, sätt dig icke ned att blott tänka hit och dit, att gissa och fråga, huru det må vara med din själ och med Guds nåd emot dig; tag dig icke heller före att blott arbeta på ditt hjärta, att det må tänka gott om Gud; nej, hör, läs, betrakta evangelii ord, under suckan till Gud om öppnade sinnen, om trons gåva; och se, om du blott får ögonen öppnade, så att du ser Guds härlighet i hans evangelium, så skall du få stor, ousäglig frid.

Låtom oss blott av det anförda i Rom. 5 se, vilka grunder för tron och friden där finnas. Den värsta fridstöraren och anfäktningen består i våra synder samt i tvivlen på vår omvändelse och rättsinnighet. Men aposteln säger där: »Vi blevo försonade med Gud genom hans Sons död, medan vi ännu voro fiender.» Om jag är i den anfäktningen och sorgen, att jag icke blivit rätteligen omvänd och därför icke får tro, så säger aposteln, att »vi blevo försonade med Gud, medan vi ännu voro fiender» - icke medan vi voro omvända och Guds vänner - och »genom hans Sons död», icke genom vår bättring, ånger och tro.

Kunde jag blott tro detta, att hela världen blev i Kristi död försonad med Gud, att således även jag, hurudan jag än må vara, likväl då blev för evigt försonad med Gud, och att på ögonblicket, när denna nåd blir mitt hjärtas föremål, dess tröst eller åtminstone längtan, således när trons gnista tändes, jag genast är rättfärdig och frälst; att jag således bör tro på en nåd, som finnes till, förrän jag tror, som finnes till för hela världen; då måste jag ju få en stor, hög och salig frid för den nämnda anfäktningen. Och när en om sin synd och sin bättring bekymrad själ får denna tröst, då är där både omvändelse, bättring och tro av rätta slaget. Men här står i samma kapitel ett, om möjligt, ännu starkare uttryck för denna eviga fridsgrund. »Såsom genom en människas synden har kommit i världen och genom synden döden, såsom genom en överträdelse fördömelse kom över alla människor, så har och genom en (eller ens) rättfärdighet rättfärdiggörelse till liv kommit över alla människor så skola ock genom den enes lydnad de många göras rättfärdiga. Dock är det icke så med nådegåvan som med överträdelsen. Ty om genom den enes överträdelse de många hava dött, så har Guds nåd och gåvan mycket mer överflödat till de många genom den ena människans, Jesu Kristi, nåd. Ty om döden medelst den enes överträdelse har härskat genom den ene, så skola mycket mer de, som rikligen undfå nåd och rättfärdighetens gåva härskat i liv genom den ene, Jesus Kristus.»

Här äro hela det stora frälsningsrådet och Guds eviga fridstanke om oss uppenbarade. Och här blir min och din rättfärdighet icke ens nämnd, här bliva vi satta av sätet, här talas blott om en annans lydnad, en annans rättfärdighet, som skall vara en gåva till vår rättfärdighet. Här står ideligen: »Genom en, genom den enes lydnad, genom den enes rättfärdighet, genom den ene, Jesus Kristus, genom den ena människans, Jesu Kristi, nåd.»

Här står, att såsom vi alldeles utan vår åtgärd, blott »genom den ena människans olydnad», genom arv av Adam fått synden och döden över oss; så skola vi lika oförskyllt, genom ens rättfärdighet, få liv och rättfärdighet. Och icke det allena, utan ock, att den rättfärdighet och det liv, som vi få genom Jesus Kristus, skola vara mycket mer väldiga över oss, än den synd och död, som kom av Adam.

Detta är nu allt utesägligt stort och härligt och är hela evangelii innehåll; men då återstår en ängslig invändning och fråga: »Det, som Kristus har gjort, är allt väl; men då borde ock jag vara, såsom Gud vill och kräver; där står ju dock i Guds ord så många heliga bud och fordringar till oss. Då jag icke fullgör dessa, utan tyvärr är och gör tvärt emot Guds bud, är full av synd och orenlighet, icke älskar Gud, icke ångrar rätt, icke beder, som jag bör m. m., så kan jag ju icke tillägna mig en sådan nåd och gåva? »

Svar: Hör då, vilken förklaring den 20: e versen giver: »Men lagen kom också in, på det att överträdelsen skulle överflöda; men varhelst synden överflödade, där överflödade nåden ännu mer.» Så har det då varit Guds vilja, att den synd, som i alla fall finnes hos oss, skulle genom lagen bliva upprörd och överflödande, att den icke skulle få ligga tyst och förborgad hos oss, utan nödgas bliva uppenbar. Och huru det sker, att synden överflödar, nämligen att icke blott ånger och tårar överflöda, utan ock att själva synden blir uppväckt till verksamhet, till liv och raseri, genom budordet, därom talar aposteln i samma epistels 7:e kap., v. 8 -13: »Synden tog anledning och verkade genom budordet i mig all begärelse» m.m.

Det är rent av beslutat, säger Luther, »att den som vill bliva rättfärdig och from, han måste först bliva en syndare och orättfärdig; den som vill bli helbrägd, from, rättskaffens, gudfruktig, ja, en rätt trogen kristen, han måste först vara sjuk, dåraktig, en narr, förvänd, djävulsk, en kättare, vantrogen och en turk; det är: han måste få känna, att han har av naturen ett lika så argt, otroget, med synd och djävulens säd uppfyllt hjärta, som en turk eller kättare.»

Men detta kan icke ske, jag kan icke så känna mig, så länge synden ligger stilla och overksam i hjärtats djup; därför måste den uppröras och framdragas genom förbudet; såsom aposteln i nyss nämnda Rom. 7 säger: »De syndiga lustar, som väcktes genom lagen» (v. 5); »Jag hade icke vetat av begärelsen, om icke lagen hade sagt: Du skall icke begära. Men synden tog anledning och verkade genom budordet i mig all begärelse; ty utan lag är synden död - men när budordet kom, levde synden upp» (v. 8 - 9). Då känner jag synden, då ångrar jag den, då pustar jag och klagar, då straffar och dömer jag mig själv. Hade blott synden kunnat hållas stilla och dold i hjärtat, så hade jag varit stolt, med samma avgrund av ormgift i hjärtat, ja, jag hade då varit stolt, säker och nöjd med mig; men nu blir jag mjuk, eländig, jämmerlig, fattig, blind och naken.

Luther säger då vidare: »Så står nu denna mening fast och orygglig; ty denna är den oföränderlige Gudens vilja i himmelen, att han vill av dårskap göra visa, av ondska fromma, av synd rättfärdiga, av ett förvänt väsende ett rättskaffens, av en djävulsk skepelse gudfruktiga; vilket bör så förstås: då en människa känner den onda säden och satans väsende och verk uti sig, ropar hon till honom, som är kommen att förstöra djävulens gärningar, nämligen Guds Son (1 Joh. 3).

Frågar du nu, huru detta skall gå till, så blir svaret kort och gott detta: Du kan icke bliva den i Gud eller Kristus, som du gärna ville vara, med mindre du först blir den i dig själv, som han vill, att du skall vara. Men nu vill han, att du skall vara för dig själv det, som du i verkligheten är, nämligen en syndare: en syndare, ond, dåraktig, förvänd, djävulsk, otrogen och dylikt. Det är ditt namn, titel och värdighet, att

du heter och är ett vredens barn av naturen (Ef. 2: 3). Detta är den rätta ödmjukheten. Om du nu erfarit detta, så är du i Guds ögon den, som du ville vara, d. ä. helig, from, uppriktig, rättskaffens, troende och dylikt mer.» Så långt Luther.

Men det är icke nog därmed, att du en gång, i den första bättringen, känt dig så syndfull; utan så länge du verkligen är en syndare, d. ä. så länge du är på jorden, måste du ock känna dig sådan, såvida du skall verkligen med hjärtats tro hava din rättfärdighet i Kristus. Men emedan du icke kan känna synden, då hon ligger stilla och överksam, så måste hon av lagen beständigt angripas, uppväckas och blottas; därav kommer det, som Luther säger: »Ju större helgon, desto större kännning av synden.»

Dels intränger alltid lagen i samvetet, och så ofta detta sker, har han alltid samma verkan, nämligen att icke blott upptäcka synden, utan ock uppväcka begärelsen (Rom. 7); dels ock måste Herren, i en viss andlig mening, stundom göra, vad Paulus gjorde med en man, då han »överlämnade honom åt satan till köttets fördärv, på det att anden må bliva frälst på Herren Jesu dag.» Såsom man tydligen ser, att Kristus, av stor nöd för Petrus, lämnade honom att sållas av djävulen, så att han tre gånger förnekar sin Herre (se vidare Job 1); så måste Herren stundom lämna oss till vår egen rättfärdighets fördärv, på det att anden må endast i Kristi rättfärdighet finna ro och frälsning, lära ödmjukhet och gudsfruktan och sålunda bevaras till frälsning.

Men detta är en stor hemlighet, detta är vishet bland de fullkomliga. På detta sätt sker det, som David säger, att »Herren förer sina heliga underligen (Ps 4: 4)», och det Paulus säger: »Vårt liv är fördolt med Kristus i Gud»; så att Luther, just om denna Guds regering säger, att »han förer oss så, att vi ofta till slut icke veta, vilken som är en kristen.» Men, frågar du, skulle icke tron medföra förlossning från synden?

Svar: Tron medför visserligen förlossning ifrån synden, till och med en trefaldig förlossning: först förlossas vi från alla synders skuld och dom och komma i det rike, där ingen synd mer tillräknas oss. För det andra, från alla synders herravälde, vi bliva i allt andligt sinnade, hålla med Anden och fördöma alla synder och kunna således icke mer fritt tjäna synden. För det tredje förlossas vi ock fullkomligt och för alltid från åtskilliga syndavanor och laster, så att t. ex. den, som har stulit, stjäla icke mer, och att den, som svurit, svär icke mer, och att en drinkare blir för alltid nykter o. s. v.

Men då finnas där andra synder, som mer egentligt ligga i kött och blod, och från vilkas frestelser vi aldrig i tiden förlossas, äro ock aldrig trygga för deras överrumpling, utan måste dragas med dem såsom med farliga vilddjur, så länge vi leva på jorden, samt vaka och bedja, att de måtte blott hållas i band. Den ena har sitt lejon, den andra sitt svin att dragas med, och den, som glömmet eller icke tror, att det onda djuret lever, får då snart erfara det, då det oförmodat bryter stängslet och rasar.

O, vad det då är nyttigt och nödigt, för att kunna förbliva i tron och friden, att jag riktigt visst och fast inom mig själv avgör och betänker, att jag alltid förblir en syndare, så länge jag går på jorden, att de onda djuren leva och bo i mig och alltid vilja bryta sig lösa; men ock, att jag nu lever i det riket, där det är på förhand uppgjort och avgjort, att alla dessa synder, som bo i mig, ja, även om de i frestelsestunder överrumpla mig, aldrig skola fördöma, aldrig ens tillräknas mig, utan att jag i fråga om nådaståndet, om mitt förhållande till Gud, lever i en sådan »Guds barns härliga frihet», »som om det aldrig någonsin funnits någon lag på jorden, varken ett eller tio bud» (såsom Luther säger), utan att jag lever i ett nåderike, som är så väldigt över alla gärningar, som himmelen är hög över jorden (Ps. 103); att liksom ingen ojämnhet på jorden gör någon ojämnhet på himmelen, likaså sker ingen ändring i Guds nåd för de skiften, som ske i min fromhet, utan jag är alla stunder i samma oföränderliga nåd, i den goda stunden och i den onda, i starkhetens och svaghetens, i fromhetens och i fallets. O, vilket kätter! säger min känsla och förnuftet.

Men är icke detta sant, så är intet sant i Kristi evangelium; »beror rättfärdigheten av gärningarna, så har Kristus fåfängt dött» (Gal. 2), så är det falskt, allt vad Paulus här skriver: »Såsom synden och döden kommit igenom en människa, så kommer ock rättfärdiggörelse till liv genom en, Jesus Kristus» - välsignad och prisad evinnerligen!

Och här se vi nu den höga, djupa, eviga grunden för Guds frids regerande i hjärtat. Är icke det en salig, obegripligt härlig frid att veta, att liksom vi fått synden, djävulens raseri och döden på oss genom en annan, lika oförskyllt och lika visst hava vi ock fått rättfärdigheten och livet och himmelen igenom en annan; att det icke blott är en lika mäktig rättfärdighet, utan det står: »ännu mer, ännu mer»; att här aldrig ens talas om oss, när det gäller rättfärdigheten och livet, utan om en annan: »genom en, genom en, den enes lydnad, den enes rättfärdighet»? Vilken hög, evig, obegripligt salig frid att veta, att allt, det lagen säger, alla Guds ords krav, bud, fordringar och domar, som pläga så jämmerligt kvälja och fräta våra hjärtan, nämligen i fråga om min benådning och mitt nådestånd, endast hava till ändamål att göra synden överflödande; att således, när synden överflödar, då det för oss är som allra förskräckligast, det ändå icke är till döds, utan är då närmare saligheten, än då synden är fördold!

På detta sätt skulle då den, som förblir i Kristus genom tron och lider av synderna, aldrig kunna falla i Guds vrede, aldrig för sina synders skull bliva fördömd? Nej, visst icke. Det är ju detta, som är hela evangelii innehåll, att ingen fördömelse kan drabba dem, som hålla sig till Kristus; att icke ens någon synd kan tillräknas dem; att alla Guds domar och hotelser angå endast förstockade motståndare eller skrymtare. Kunde Gud för syndens skull fördöma dem, som tro på Kristus, så vore allt Guds evangelium falskt, och Kristus fåfängt död. Detta är nu de kristnas frid, deras trots och berömmelse mot den svåraste anfäktningen, synden, nämligen: »Då vi hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.»

Sedan finnas ock många andra orsaker till kval och ofrid, såsom olyckor, lidande, förföljelser, fattigdom, sjukdom m. m. Men allt detta blir ringa för en kristen, blott han kan tro, att Gud är hans vän och hans hulde Fader. Dels har han redan i denna Guds vänskap allena en skatt och lycka, som tusenfaldigt överväger all olycka på jorden; dels vet han ock, att hans hulde Fader tillsänder honom alla sorger blott till hans bästa; därom talar aposteln nu vidare i kapitlet och säger: »Vi berömma oss ock i våra lidanden; emedan vi veta, att lidandet verkar tålamod, och tålamodet beprövelse, och beprövelsen hopp; men hoppet låter icke komma på skam.»

Se nu här först, vilka kostliga ting som genom lidandena födas i oss - och endast genom lidandena. Äkta pärlor bildas icke i det friska snäckdjuret, utan endast hos de sjuka. Så ock med dessa kostliga pärlor: tålamod, beprövelse, hopp; de kunna aldrig på annan väg erhållas, kunna icke läras genom ord, icke förvärras genom tänkande och bemödande, utan endast genom lidanden. Vilken kristen skulle icke önska sig dessa dyra gåvor: ett gott, övat tålamod, en fast beprövelse i Herrens vägar, ett osvikligt hopp, som aldrig kommer på skam? Men när vi bedja Gud om dessa dyra gåvor, och Gud vill höra vår bön, så sänder han oss ett lidande. Och lidandet verkar tålamod, beprövelse, hopp. Sannerligen, om den glada dagen gör vårt andliga liv gagn, är osäkert; men lidandet gör alltid gott, så länge vi förbliva i tron. »Guds träd äro sådana, att de förtorka i sol och vackra dagar, men grönska och frodas av storm, regn och oväder.» Detta är det första, varför vi ock berömma oss av lidandet.

Men om ock lidandets goda frukter icke äro oss nog till tröst, så tillägger aposteln äntligen något, som nödvändigt måste vara oss evigt nog: *Och icke det allenast, utan vi berömma oss ock i Gud, genom vår Herre Jesus Kristus, genom vilken vi nu hava fått försoningen.* Vi berömma oss av hela det gudomliga Majestätet, att Gud själv är vår, Gud är vår egen käre Fader och vän, och vi hans egna, hans barn och vänner. Detta är summan av allt, detta är hela himmelriket. Detta är egentligen, om man skall uttala det, den stora hemligheten av Guds frid, den djupa, eviga fridsgrunden hos de trogna. Alla bedrävelser, lidanden och förluster på jorden, ja, om man ock förlorade livet, äro dock emot denna stora lycka, Guds vänskap och nåd och en evig salighet i himmelen, icke så mycket som förlusten av ett gyllen, under det man vinner en miljon; ja, icke så mycket som ett sandkorn emot ett stort guldberg.

Därför har en kristen egentligen icke en enda stund anledning att vara utan frid. Själva synden, det värsta onda, är så rikligen gottgjord, att det alltid är ett fel i vår tro, när icke vår glädje över Kristus och nåden är större, än vår bedrävelse över synden. Därför är aposteln förmaning högst billig, nämligen att Guds frid bör regera i våra hjärtan - märk, regera, hava överhanden, vara väldigare än all den bedrävelse, som

någonsin kan möta oss på jorden. Gud give oss nåd till besinning! Gud föröke oss tron!

Vad här förut blivit framställt skall ytterligare belysas av nedanstående enkla liknelse, som vi vilja giva överskriften:

### ***Den hemlighetsfulla hjärteglädjen.***

Det är en verklig händelse, vi meddela, och en händelse av helt världslig natur i sig själv, men som tjänar förträffligt till liknelse och bild av en kristens djupa, hemlighetsfulla frid i alla livets händelser. I en världslig tidning lästes för flera år tillbaka, att två unga engelsmän kom över till Frankrike och uppsökte i en stad ett visst värdshus, där de ville bo en tid. De bodde här i några veckor. Värden var en stor gnidare, som på allt sätt sökte göra sig vinning av sina gäster. Allt, vad de unga männen använde eller förtärde, uppsatte han till det högsta pris, sedan han märkt, att de ville bo just i hans hus och dessutom aldrig knotade över det höga priset, utan alltid så villigt betalade. Ja, de unga engelsmännen voro honom ett par besynnerliga herrar; ty så frikostiga, så villiga att utan knot betala allt, det hade han aldrig förr funnit några resande. De voro därjämte alltid lika glada och muntra, vilket överpris han än tog ut av dem. Omsider anmärkte de, att de gärna skulle bo längre i hans hus, men stördes blott av bullret på gatan och önskade att på egen bekostnad få uppsätta ett litet lusthus på gården, där de kunde bo lugnare. Detta tillät värden gärna; ty det innebar att han kunde dra vinning av dem ännu längre.

Huset byggdes. När de nu bott en tid i detta nya hus, sade de en dag, att de ämnade resa ut på landet, men ville förut uppgöra sina affärer med värden, emedan det vore osäkert, om de återkomme. De betalade åter allt med villighet och sade: »Om vi icke återvända inom tre dagar, så är det ett tecken, att vi icke återkomma, och då får ni överta vårt lilla hus.»

Värden väntade med nyfikenhet att se, om de goda herrarna skulle återkomma, men de tre dagarna gingo förbi. Nu gick han in i deras lilla hus och fann där på bordet ett brev med adress till honom. Han öppnar det och läser: »Herr värd, ni har väl mycket undrat på den enfald, med vilken vi så villigt och glatt låtit skinna oss under den tid, vi bott i ert hus; men vi vill nu avslöja hemligheten. Om ni öppnar golvet i detta lilla hus, finner ni där en tom grav. Där hava vi upptagit en kista full med guld- och silvermynt, som vår fader, medan han var ägare av detta ställe, här nedsatte, när fiendens härar nalkades denna stad. Och när vi här hade att hämta miljoner, var det ju icke underligt, att vi med nöje betalade dig några hundraden.»

Se här bilden av Guds frid i de kristnas hjärtan. De hava en fördold skatt, som är så stor, att allt, vad de här förlora eller lida, är blott små obetydligheter emot vad de alltid hava kvar. Vilken troende kristen är icke rikare, än dessa herrar, om guldets värde var deras allt? Kristus säger: »Himmelriket är likt en skatt, som var dold i en åker, vilken en man fann och dolde; och i sin glädje går han bort och säljer allt, det han har, och köper den åkern.»

Detta är de trognas stora, men »fördolda» skatt - himmelriket - ett »dyrt pris», den evigt gällande lösepenningen, en evig nåd och frihet från all synds tillräknelser, en evig rättfärdighet i Kristus, barnaskap hos Gud, arvsrätt till himmelen och en daglig fadersomsorg om allt vad oss rör. Denna skatt utgör hemligheten av de trognas underliga frid. Och vilken skam för den, som kan berömma sig av hela denna skatt, om han dock låter små ting störa sin frid! Guds frid är ock all helgelses hela liv och kraft. Måtte då varje kristen vara angelägen om denna frid! »Guds frid regere i edra hjärtan; till vilken I ock ären kallade!» Amen.

**– C-O Rosenius**

(nionde årgången, år 1850)

© [www.pietisten](http://www.pietisten)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).